ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře – soud pro mládež rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Veroniky Novotné a přísedících Miroslava Běhouna a Milana Brata v hlavním líčení konaném dne **24. července 2020**

takto:

Obžalovaný

[redacted]

uznává se vinným, že

dne **11. 3. 2019** kolem 14:05 hodin v Táboře během jízdy v autobusu městské hromadné dopravy č. 11 mezi zastávkami Poliklinika a U Reálky požádal poškozeného [redacted] s nímž se znal, o cigaretu, poškozený cigaretu vytáhl z krabičky a nabídl mu ji, nato mu obžalovaný po krátkém přetahování vytrhl krabičku cigaret zn. Chesterfield v hodnotě 67,50 Kč z ruky, poté chtěl, aby mu poškozený dal částku 200 Kč, kterou měl uloženou v peněžence, což poškozený odmítl, obžalovaný mu tedy z peněženky bankovku vytáhl, z autobusu vystoupil na zastávce U Reálky a poškozený v jízdě pokračoval, tímto jednáním způsobil poškozenému škodu ve výši **267,50 Kč**,

tedy

přisvojil si cizí věc tím, že se jí zmocnil a čin spáchal na věci, kterou má jiný při sobě,

čímž spáchal

provinění krádež podle § 205 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku za užití § 6 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže,

přičemž se podle § 12 písm. a) zákona č. 218/2003 Sb. **upouští od uložení trestního opatření.**

Podle § 99 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku za užití § 21 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže se obžalovanému mladistvému ukládá **ochranné léčení psychiatrické ve formě ambulantní.**

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Cásková.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozený [redacted] trvale bytem [redacted] odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

I. Důkazní situace

2. Tento skutkový stav byl zjištěn z výpovědi obžalovaného a poškozeného. V souladu s ustanovením § 211 odst. 1 trestního řádu byly čteny protokoly o výslechu svědků [redacted] čten byl i úřední záznam o podaném vysvětlení [redacted] Za splnění podmínek § 211 odst. 5 trestního řádu byl znalecký posudek z oboru kriminalistika odvětví genetika, a dále z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace dětská psychiatrie a psychiatrie dospělých, a odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie dětí, mladistvých a dospělých. Provedeny byly i listinné důkazy, konkrétně lékařská zpráva, protokol o ohledání místa činu s plánkem a fotodokumentací, protokol o ohledání věci, odborné vyjádření, úřední záznam, kamerový záznam ze zastávky městské hromadné dopravy U Reálky, včetně CD a vyhodnocení, přestupkový spis a osobní výkazy obžalovaného, včetně aktuálního opisu rejstříku trestů a zprávy o poměrech mladistvého.

3. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídíce se svým vnitřním přesvědčením založeným na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.

II. Skutková zjištění

4. Obžalovaný sice připustil, že krabičku cigaret a dvousetkorunovou bankovku poškozenému vzal, vyloučil však, že by se dopustil žalovaného provinění. Celou událost líčí jako důsledek sporu o vrácení peněz, které měl dříve poškozenému půjčit a on mu je nevrátil, resp. vrátit odmítl. Popírá však, že by proti poškozenému užil násilí.

5. K věci samotné pak uvedl, že na zastávce u polikliniky potkal poškozeného, slušně jej požádal o cigaretu, nabídl mu za ní pět korun, ale poškozený jej odmítl, proto mu krabičku cigaret vzal. O krabičku se přetahovali, ale poškozený pak řekl, že si koupí jiné. Obžalovaný doplnil, že se jen bránil, poškozený byl arogantní. Doplnil také, že v autobusu začal řešit vrácení částky 200 Kč, kterou mu cca před rokem půjčil. Poškozený mu je však vrátit omítl, navíc mu ukazoval peněženku, „že má, že mi prostě nedá", tak se spolu začali hádat. Celý spor vyvrcholil tím, že si peníze prostě vzal. Vzal mu je normálně, z otevřené peněženky, sáhl do ní, když počítal peníze. Poškozený nekladl odpor. Pak vystoupili z autobusu.

6. Poškozený pak skutkový děj popsal ve shodě s podanou obžalobou, byť nelze nezmínit určitou neochotu se v průběhu řízení před soudem k věci vracet, což se projevilo i ve stručnosti a strohosti jeho výpovědi, kdy v podstatě toliko potvrdil jemu předestřenou dřívější výpověď z přípravného řízení.

7. K věci samé pak poškozený uvedl, že předmětného dne potkal obžalovaného na zastávce autobusu U Polikliniky, mladistvý se jej zeptal, zda mu dá cigaretu, on mu ji nabídl, ale obžalovaný ji nepřijal, protože ho měl pomlouvat. Uklidil tedy krabičku cigaret zpět do kapsy, odkud ji předtím vytáhl a nastoupil do autobusu č. 11, který přijel. Všichni, tedy on, jeho přítelkyně, [redacted] obžalovaný a [redacted] nastoupili zadními dveřmi. On stál zády ke sklu, oddělujícího prostor vstupu a sedadla, jeho přítelkyně seděla na sedadlech za sklem, před

ním stál obžalovaný a za ním svědek [redacted] Obžalovaný se znova zeptal na cigaretu, a když vytáhl krabičku, tak sáhl po ní, chvíli se o ní přetahovali, ale on ji rychle (po dvou sekundách) pustil, protože se bál. Pak se jej obžalovaný zeptal, zda má dvacku, na což odpověděl, kladně, minci mu i ukázal, ale odmítl mu ji dát, protože ji měl na úhradu jízdenky, kterou si chtěl ihned odejít koupit. Obžalovaný však na to reagoval tak, že jej zastavil, chytil pod krkem, namáčkl jej zády na sklo a vytáhl mu peněženku z kapsy. Tu prohledal, vytáhl z ní dvě stovky, které tam měl uloženy a peněženku mu vrátil. Poté na zastávce U Reálky vystoupili z autobusu, on s přítelkyní pokračoval v jízdě. Po incidentu se se vším svěřil své přítelkyni a ta jej přesvědčila, aby vše ohlásil na policii. Poškozený dále dodal, že již dříve měl s Romy konflikt, zbili jej a on se jich od té doby bojí. V hlavním líčení pak modifikoval svou výpověď tím, že uvedl, že se prakticky nebránil, cigarety více méně pustil.

8. Již na úvod soud popisuje, že jako věrohodnou nehodnotí žádnou z výpovědí, v obou se totiž objevují rozpory či nelogičnosti, které zpochybňují verzi obou hlavních aktérů skutkového děje, byť je současně nezbytné uvést, že poškozený je osobou věrohodnější než obžalovaný. Nicméně za situace, kdy výpovědi obžalovaného a poškozeného jsou v podstatě jedinými důkazy, které jsou schopny detailně osvětlit průběh skutkového v podrobnostech nutných pro objasnění skutku a jeho právní kvalifikaci, jsou pochybnosti o věrohodnosti obou aktérů důvodem, proč soud neakceptoval nejen popis skutkové věty podávaný obžalobou, ale ani tam užitou právní kvalifikaci. Jakkoli soud nepochybuje o důvodnosti podané obžaloby, vzhledem k obsahu spisového materiálu i užití v té době zcela přiléhavé právní kvalifikace, po provedení dokazování před soudem a pochybnostech, které má soud z hlediska nejen samotného užití násilí a jeho intenzity při odnětí krabičky cigaret a hotovosti nelze dospět k závěru, že jednání mladistvého je provinění loupeže.

9. K samotnému hodnocení výpovědí obou hlavních aktérů projednávaného skutku soud uvádí následující. Mladistvý skutkový děj popisuje jako důsledek nešťastné shody okolností a nevhodné reakce na chování poškozeného. Sám sebe stylizuje do určité míry až do role oběti, poukazuje na nevhodné chování poškozeného, jeho aroganci, aniž by jakkoli reflektoval to, že je to výhradně poškozený, kdo je oprávněný zvolit, komu dá cigaretu. Historce o dluhu soud neuvěřil vůbec, neboť nejenže je nereálná, ale zpochybňuje ji i sám obžalovaný, který na jednu stranu sice tvrdí, že byl oprávněn si hotovost vzít, protože mu jí poškozený dlužil, ale na druhé straně mu ji prakticky ihned mu peníze vrací (sám poškozený uvedl, že se tak stalo po třech dnech od události). Za této situace lze jen uvěřit jeho tvrzení, že jednal „v právu", nebo se tak alespoň domníval, ale jeho tvrzení lze pokládat za účelovou výmluvu, kterou ospravedlňuje své závadové jednání.

10. Na straně druhé ani poškozený nevzbudil v soudu přílišnou důvěru v jeho věrohodnost. Bylo zjevné, že se výpovědi před soudem snažil vyhnout, jeho výpověď byla velmi strohá, bez jakýchkoli podrobností a ve své podstatě následně odkázal na svou výpověď učiněnou v přípravném řízení, kterou mu soud předestřel, byť současně relativizoval svůj strach z obžalovaného a také fakt, že se jednání obžalovaného bránil. Je sice pravdou, že zejména nejistota, vyhýbavost a celkově jeho chování v průběhu podání svědecké výpovědi svědčí o jistém ovlivnění, avšak soud je přesvědčen, že je tak stalo výhradně vnitřními mechanismy poškozeného, nikoli působením mladistvého. Ostatně lékařská zpráva z ošetření poškozeného po úraze nosu a následné vyjádření jeho ošetřujícího lékaře podporují jeho tvrzení, že byl v minulosti napaden a ze strachu před útočníky uvedl, že spadl z kola, což ale charakter zranění vylučuje. Poškozený, zjednodušeně řečeno, podlehl svým obavám a následně v důsledku toho došlo ke zkreslení jeho vnímání skutkového děje. Nicméně v tomto ohledu nelze dojít k závěru, zda tomu tak bylo v době bezprostředně po události, kdy jednání obžalovaného zveličil, nebo následně při jednání před soudem, kdy naopak jednání mladistvého zlehčil, aby se vyhnul domnělým rizikům v souvislosti se svou výpovědí. Právě tato skutečnost pak vedla k tomu, že jeho výpověď nelze považovat za věrohodnou, neboť soud není schopen s jistotou určit, která z naznačených variant

ovlivnění prožitku svědka je pravdivá. Soud si je vědom toho, že v průběhu přípravného řízení poškozený vypovídal prakticky shodně, avšak za situace, on sám zlehčuje průběh skutkového děje odkazem na to, že se nebránil, protože měl strach ze známých mladistvého a kdy soud nemá k dispozici jiné důkazy, které by osvětlovaly, zda a v jaké míře užil obžalovaný vůči poškozenému násilí, nelze než akceptovat, že skutečně jednání mladistvého nedosahovalo takové intenzity, aby jej bylo možno označit za loupež.

11. Další ve věci zajištěné důkazy totiž nevnášejí světlo do klíčové pasáže skutkového děje, tedy událostech v autobusu. Svědek [redacted] nevypovídal vůbec a svědkyně [redacted] událostem v autobusu nevěnovala pozornost, vše se dozvěděla až bezprostředně po události od poškozeného, který se jí se vším svěřil. Takže byť svědkyně podporuje výpověď poškozeného a fakticky skutkový děj popisuje ve shodě s ním, nelze její svědectví akceptovat jako rozhodující důkaz, který prokazuje verzi obžaloby. Ostatně soud nemůže nedoplnit, že poškozeným popisované násilí bylo poměrně flagrantní a je s podivem, že by svědkyně byla natolik zabrána do sledování mobilního telefonu, že by si vůbec ničeho nepovšimla, zejména když obžalovaný měl poškozeného chytit pod krkem namáčknout na sklo, za kterým svědkyně seděla, a vytáhnout mu peněženku z kapsy. V tomto kontextu také soud upozorňuje na tělesnou konstituci obou aktérů, kdy je velmi nepravděpodobné, že by mladistvý dokázal poškozeného ochromit jednou rukou a druhou jej tzv. šacovat, a to i s přihlédnutím k poškozeným tvrzenému strachu. Ani svědectví řidiče autobusu neodstraňuje pochybnosti soudu o průběhu skutkového děje, neboť řidič si povšiml toliko nastupující skupinky osob, Romů, ale k projednávanému incidentu ničeho neví.

12. Ani z dalších důkazů pak neplyne žádné zjištění, které by odstranilo pochybnosti soudu týkající se užitého násilí. Protokol o ohledání místa činu tedy jak zastávky, tak autobusu, sice poskytují velmi přesnou představu o místě činu, ale nebyly jím zjištěny žádné relevantní stopy, které by prokázaly násilný charakter jednání obžalovaného. Stejně tak ohledání jeho peněženky, kde navíc nebyla ona tvrzená dvacetikoruna, ale více drobných mincí, a vyhodnocení z ní zajištěné biologické stopy nemůže vést k osvětlení klíčové otázky pro posouzení závažnosti jednání obžalovaného. A konečně za zcela nevýznamný z hlediska skutkového děje hodnotí soud kamerový záznam.

13. S ohledem na výše uvedené tak soud uzavírá, že provedeným odkazováním lze prokázat toliko, že mladistvý nejprve vytrhl z ruky poškozenému krabičku cigaret, jejíž hodnotu soud určil na základě odborného vyjádření, a následně, že mu odcizil dvousetkorunovou bankovku. Tyto skutečnosti jsou prokazovány nejen shodným tvrzením poškozeného a obžalovaného, ale také svědectvím [redacted] která potvrdila, že si poškozený tuto bankovku do peněženky dával. Užití násilí však soud za prokázané nemá, sám poškozený uvedl, že se nebránil, navíc jím popisované násilí v průběhu cesty, tedy fakt, že jej měl obžalovaný uchopit pod krkem, přirazit na sklo a následně mu z kapsy vytáhnout peněženku a odcizit hotovost, vzbuzuje řadu pochybností, zejména s ohledem na to, že svědkyně [redacted] sedící v bezprostřední blízkosti si ničeho nevšimla. Ostatně z její výpovědi vyplývá, že prvotně se jí poškozený svěřil toliko s tím, že mu peníze byly odcizeny. Nadto soud pochybuje, že by poškozený byl v této situaci zcela pasivní a vůbec se nebránil. Proto soud upravil popis skutkové věty tak, že vypustil z jeho popisu pasáže týkající se událostí kolem požadavku na vydání dvacetikoruny, kterou poškozený ani nedisponoval, když ohledání věci - peněženky proběhlo v přímé návaznosti na předchozí úkony (podání vysvětlení a prvotní úkony) a nelze tak předpokládat, že by ji mezitím utratil; a dále také z důvodů uvedených výše vypustil tu pasáž jednání spočívající v uchopení pod krkem a následným prohledáním jeho osoby.

14. Jednání obžalovaného tedy nelze kvalifikovat jako provinění loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 6 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže, avšak jak bude podrobně rozvedeno níže jako provinění krádeže podle § 205 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku. Podstatou původní právní kvalifikace je totiž užití násilí vůči poškozenému v úmyslu zmocnit se cizí věci, což provedeným dokazováním nebylo objasněno, byť lze bez pochybností uzavřít, že

obžalovaný se zmocnil cizí věci, tedy krabičky cigaret a bankovky, avšak neužil přitom proti poškozenému násilí.

III. Právní posouzení

15. Po právním posouzení výše popsaného jednání soud uzavírá, že obžalovaný jím naplnil všechny znaky skutkové podstaty provinění krádeže podle § 205 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku za užití § 6 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže, když přisvojil si cizí věc tím, že se jí zmocnil a čin spáchal na věci, kterou měl jiný při sobě.

16. K naplnění znaků skutkové podstaty nad rámec výše uvedené definice soud doplňuje následující.

17. Je nepochybné, že obžalovaný si byl vědom, že ke krabičce cigaret ani k předmětné bankovce, které odcizil poškozenému, nemá žádných dispozičních práv. K naplnění znaku odcizení „věci, kterou má jiný při sobě" soud dodává, že takovouto věcí je nutno chápat věc, která je v bezprostřední moci jejího vlastníka či oprávněného držitele, což nepochybně bankovka uložená v peněžence poškozeného nebo krabička cigaret, kterou poškozený drží v ruce, splňuje. Nad rámec výše uvedeného toliko k argumentaci mladistvého soud dodává, že i kdyby akceptoval plně jeho obhajobu, že poškozený mu částku 200 Kč dlužil, na právní kvalifikaci jeho jednání to ničeho nezmění. Obžalovaný totiž, jak již bylo výše uvedeno, si bez svolení poškozeného vzal peníze, které mu ten odmítl vydat. Je tedy zřejmé, že poškozený zcela zřetelně projevil svou vůli a obžalovaný tuto vůli nejenže nerespektoval, ale bez jakéhokoli oprávnění si bankovku vzal. I za situace, že by byl poškozený dlužníkem obžalovaného, nelze akceptovat obžalovaným zvolenou metodu, jak vymoci úhradu dluhu. Její akceptace by totiž znamenala popření jakýchkoli vlastnických práv dlužníků, což je jen stěží přijatelné, navíc obžalovaný měl k dispozici celou řadu legálních prostředků, jak se úhrady tvrzeného dluhu domoci.

18. Pro úplnost dodává, že obžalovaný jednal v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Tento závěr je odůvodněn již jen průběhem skutkového děje tak, jak je popsán ve výroku rozsudku. Nelze tedy pochybovat o tom, že se bankovky a krabičky cigaret zmocnit chtěl.

IV. Druh a výměra trestního opatření

19. O druhu a výměře trestního opatření soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku, rovněž zohlednil i ustanovení § 25 zákona o soudnictví ve věcech mládeže a dospěl k následujícímu závěru.

20. Obžalovaný je osobou bezúhonnou, nestál dosud před soudem, nicméně nelze odhlédnout od jeho závadového chování v minulosti, byť nedosahovalo intenzity provinění. Alarmující je zejména přestupek proti občanskému soužití, kterým byl uznán vinným Městským úřadem v Táboře a jehož podstatou bylo to, že úmyslně fyzicky napadl svého spolužáka ve škole a přiložil mu pod krk dláto. Zohlední-li soud i další zjištění o jeho osobě, vyplývající zejména ze zprávy orgánu sociálně právní ochrany dětí a školy, je nepochybné, že obžalovaný akceptuje agresi jako přípustný prostředek řešení sporů, či dosahování jím vytýčených cílů, není schopen se příliš ovládat a konečně také má velmi nízkou empatii. Přistoupí-li k těmto zjištěním ještě skutečnost, že mladistvý je stíhán pro trestnou činnost, jejíž podstatou je zcela bezohledné prosazení vlastní vůle na straně jedné a absence respektu k právům dalších osoby na straně druhé, nelze než uzavřít, že chování mladistvého vyžaduje důraznou reakci soudu. Ostatně i vyjádření mladistvého v průběhu trestního řízení ilustrují obžalovaného jako sebestřednou a cynickou osobnost orientovanou výhradně na své vlastní potřeby, jak si jinak vykládat postoj mladistvého, že když „slušně poprosí" a je odmítnut, je to zcela akceptovatelný postoj pro to, aby poškozenému cigarety odcizil. Stejně tak soud nemůže nepoukázat na jeho přístup k újmě (ať již domnělé nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Cásková.

skutečné) způsobené jemu samotnému, kterou vnímá velmi úkorně a dožaduje se omluvy či jiné satisfakce, a újmě, kterou způsobí on sám druhým, tu naopak zlehčuje, bagatelizuje a v konečném důsledku nevidí jako problém. Jakkoli tedy výše popsané negativní rysy osoby mladistvého mohou svědčit v to, že je na místě ukládat trestní opatření, soud po pečlivé úvaze k tomuto závěru nedospěl. Důvodem, proč pokládá trestní či výchovné opatření za zcela nevhodnou reakci na chování mladistvého, jsou závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace dětská psychiatrie a psychiatrie dospělých, a odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie dětí, mladistvých a dospělých. Z něj totiž vyplývá, že v době spáchání provinění mladistvý trpěl hyperkinetickou poruchou, jeho rozumové schopnosti jsou již na hranici lehké mentální retardace a v důsledku těchto poruch má sníženou schopnost sebekontroly, což se projevilo i v podstatném snížení jeho ovládací schopnosti. Soud také nemůže opominout, že rozumová a mravní vyspělost je výrazně nižší než by odpovídalo jeho věku.

21. Jakkoli je soud dalek toho, že by přijímal osobnostní charakteristiku mladistvého, jako plné ospravedlnění jeho závadového chování, při volbě vhodné reakce na jeho chování v rovině trestněprávní tato zjištění nemůže opominout. Koneckonců nelze ani upozornit, že v případě trestné činnosti mladistvých pachatelů, resp. při volbě a druhu opatření přijímaných jako reakci na jejich chování, je významně posílena výchovná role opatření. Zvoleným druhem opatření má totiž být primárně sledován cíl nápravy mladistvého a jeho plné začlenění do většinové společnosti. Z tohoto důvodu soud upustil od uložení trestního opatření, je totiž zřejmé, že zásadním prostředkem k nápravě obžalovaného je léčba jeho duševní poruchy, jenom tím totiž budou vytvořeny předpoklady pro to, aby obžalovaný zvládal její projevy (zejména sníženou sebekontrolu a nízkou schopnost přizpůsobení se běžným celospolečensky přijímaným pravidlům chování) a do budoucna se s ní uměl vypořádat. Soud si je vědom, že mladistvý aktuálně má zajištěnu psychiatrickou péči, nicméně s ohledem na přístup k této léčbě v minulosti (hospitalizace v dětské psychiatrické nemocnici a její ukončení) soud považuje za nezbytné, aby bylo uloženo ochranné opatření v podobě ochranného léčení psychiatrického. Ostatně uložení ochranného léčení doporučili i znalci, kteří hodnotí pobyt mladistvého na svobodě jako potencionálně rizikový. Nadto rizika selhání při dobrovolné léčbě dokonale ilustruje i nyní probíhající trestní řízení. V tomto kontextu totiž nelze neupozornit na to, že na rozdíl od dobrovolně podstupované léčby, není v případě ochranného léčení na vůli obžalovaného, zda se mu bude podrobovat či nikoli, a právě to je stěžejním důvodem pro jeho uložení v tomto případě. Soud totiž chápe uložení ochranného léčení jako svým způsobem podanou pomocnou ruku obžalovanému, aby se zdárně vypořádal se všemi svými osobnostními rysy a do budoucna vedl řádný život.

V. Náhrada škody

22. K trestnímu řízení se řádně a včas připojil poškozený [redacted] s nárokem na náhradu škody ve výši 200 Kč.

23. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu, odsuzuje-li soud obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu nebo kterým se na úkor poškozeného bezdůvodně obohatil, uloží mu v rozsudku, aby poškozenému nahradil majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu v penězích nebo aby vydal bezdůvodné obohacení, jestliže byl nárok včas uplatněn (§ 43 odst. 3 trestního řádu), nestanoví-li tento zákon jinak; nebrání-li tomu zákonná překážka, soud uloží obžalovanému vždy povinnost k náhradě škody nebo k vydání bezdůvodného obohacení, jestliže je výše škody nebo rozsah bezdůvodného obohacení součástí popisu skutku uvedeného ve výroku rozsudku, jímž se obžalovaný uznává vinným, a škoda v této výši nebyla dosud uhrazena nebo bezdůvodné obohacení nebylo dosud v tomto rozsahu vydáno.

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Cásková.

24. K nároku poškozeného soud uvádí, že s ohledem na skutečnost, že způsobení škody je fakticky znakem skutkové podstaty trestného činu a že obžalovaný se de facto doznal ke spáchání trestného činu, tedy mimo odcizení částky 200 Kč a cigaret, nelze pochybovat nejen o vzniku škody, ale i o příčinné souvislosti mezi vznikem škody a jednáním obžalovaného. Nicméně současně nelze přehlédnout, že sám poškozený potvrdil, že obžalovaný již mu škodu nahradil. Právě reparace následků trestné činnosti ze strany obžalovaného je důvodem, proč soud nemůže rozhodnout o uplatněném nároku poškozeného jinak než jej odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do osmi dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku,

b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká,

c) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání ve prospěch mladistvého může podat, a to i proti jeho vůli, příslušný orgán sociálně-právní ochrany dětí, lhůta k podání opravného prostředku mu běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrno, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Odvolání proti rozsudku podané ve prospěch mladistvého jinou oprávněnou osobou nebo za mladistvého obhájcem nebo zákonným zástupcem anebo opatrovníkem může být vzato zpět jen s výslovným souhlasem mladistvého. Státní zástupce však může vzít takový opravný prostředek zpět i bez souhlasu mladistvého; v tomto případě běží mladistvému nová lhůta k podání opravného prostředku od vyrozumění, že opravný prostředek byl vzat zpět.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **třech** vyhotoveních.

Tábor 24. července 2020

Mgr. Veronika Novotná v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Cásková.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 22.09.2020. Připojení doložky provedla Věra Cásková dne 01.10.2020.